

De Genezende Kracht van de Heelmeester

Psalm 59: 10

Psalm 39: 5

Psalm 116: 2, 3, 5

Psalm 56: 5

Psalm 118: 7

Lezen: Lukas 8: 40-56

Tekst: Lukas 8: 46

En Jezus zeide: Iemand heeft Mij aangeraakt; want Ik heb bekend, dat kracht van Mij uitgegaan is.

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, Die trouw blijft tot in eeuwigheid en Die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede van Hem Die is, en Die was, en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

In het 27ste hoofdstuk van de profetieën van Jesaja spreekt de Heere een troostvol woord. Hij openbaart Zich daar en komt met een welmenend aanbod van genade. In dat aanbod roept Hij zondaren op om tot Hem te komen, Hem aan te grijpen en in deze weg vrede met God te mogen ontvangen. Luister maar: *Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen; hij zal vrede met Mij maken; vrede zal hij met Mij maken* (Jesaja 27:5).

Om deze woorden wat beter te begrijpen, wil ik u wijzen op de wet van de vrijsteden. We hebben hier al eerder over gesproken. Zes vrijsteden had de Heere gegeven, waar een doodslager naartoe kon vluchten. Daarnaast was er nog een zevende plaats waar een doodslager heen kon vluchten als hij onopzettelijk iemand gedood had: het brandofferaltaar in de voorhof van de tabernakel, en later de tempel. Op de hoeken van dat brandofferaltaar waren vier koperen horens gemaakt, die dagelijks besprenkeld werden met bloed. Als een doodslager in de buurt van Jeruzalem was en iemand had gedood, kon hij naar dat brandofferaltaar vluchten en met beide handen zo'n hoorn aangrijpen. Die horen, rood gekleurd door het bloed van het offerdier, wees heen naar het bloed van Christus. Deze koperen horens waren symbolen van Gods kracht. Als zo'n hoorn rood gekleurd was door het bloed, sprak dat van de kracht van het bloed, waardoor een zondaar gereinigd en genezen kon worden. Als een zondaar als het ware aan die horen hing, was hij veilig voor de bloedwreker.

Kijk, dat is nu het beeld van Christus, tot Wie een doodschuldige zondaar mag vluchten. Dit laat ook zien wat geloven vermag, want als een zondaar leert vluchten tot Christus, is dat een geloofsgedaan, een toevlucht nemend geloof tot Christus. Als een zondaar de toevlucht mag nemen tot Christus, hoort daar ook het aangrijpen van Christus bij. En als dat gebeurt, zal een arme zondaar ervaren dat er kracht uitgaat van deze sterke God. Dit alles wordt ons op een ontroerende wijze geïllustreerd in de genezing van de bloedvloeiende vrouw. Daar willen wij deze middag, met de hulp van de Heere, bij stilstaan.

Wij schrijven als thema boven de prediking:

De Genezende Kracht van de Heelmeester.

Drie gedachten:

Ten eerste, bewezen aan de bloedvloeiende vrouw.

In de tweede plaats, ervaren door een gelovige aanraking.

En ten derde, bevestigd door Zijn eigen woord.

1. Bewezen aan de bloedvloeiende vrouw

Wij worden vanmiddag meegenomen naar een van de huisjes in Kapernaüm. Daar is grote blijdschap. De Heere heeft daar een echtpaar, een gezin, verblijd met de geboorte van een meisje, een dochtertje. Het dochtertje van Jairus, de overste van de synagoge in Kapernaüm. Wat een vreugde in dat huis! Maar wat kunnen vreugde en verdriet dicht bij elkaar liggen. Want in diezelfde tijd dat twee ouders verblijd zijn met de geboorte van een dochter, wordt een paar straatjes verder een vrouw ernstig ziek. Een ziekte waaraan ze twaalf jaar zal lijden, precies tot het moment dat het dochtertje van Jairus sterft.

Wat kreeg deze vrouw eigenlijk voor een ziekte? In vers 43 wordt gesproken van *de vloed des bloeds*. Zij verloor overmatig bloed uit haar baarmoeder, meer dan maandelijks gewoon was. Ze leed aan chronisch bloedverlies, een onophoudelijke menstruatie. Dit resulteerde in bloedarmoede met allerlei klachten. Ze was extreem moe, had last van duizeligheid, kortademigheid en dikwijls pijn op de borst. Het sloopte haar lichaam. In dubbele zin was haar leven een gestadige dood. Haar leven, vanaf het moment dat ze ziek werd, was één groot stervensproces, en daar was ze zich heel goed van bewust. Dat blijkt uit alle pogingen die ze deed om genezen te kunnen worden. Ze liep van de ene dokter naar de andere, maar helaas, geen enkele dokter kon haar helpen. Het werd steeds erger.

Er kwam nog iets bij voor deze vrouw, gemeente. In de wetten van Mozes stonden voorschriften voor vrouwen die ongesteld waren. Elke maand kwam dat terug. Als dat dan opgehouden was, was zo'n vrouw zeven dagen onrein. Ze moest zeven dagen in afzondering leven. U kunt het vinden in Leviticus 15:19. Waarom eigenlijk? Wel, bloed heeft in de Bijbel een diepe betekenis. Bloed is de zetel van de ziel, de zetel van het leven. Het wegvloeien van bloed betekent in de Bijbel het wegvloeien van het leven. En waar leven wegvloeit, blijft de dood over. De dood staat in de Schrift zo aangrijpend getekend als het loon op de zonde. Vanuit deze betekenis achtte de Heere een mensenkind dat veel bloed verloor onrein. Elke maand kwam dat terug. Maar gelukkig gaf de Heere ook een reinigingsoffer. Als een vrouw dat gedaan had na de dagen van afzondering, werd ze weer rein verklaard en kon ze weer gaan en staan waar ze wilde.

Maar hoe zat het dan met vrouwen zoals deze vrouw, die een bloedvloeiende vrouw wordt genoemd, waarbij het bloedvloeien niet ophield, maar bleef doorgaan? Ook daarin staat iets geschreven in Gods Woord. Ik lees in Leviticus 15:25: *Wanneer ook een vrouw vele dagen buiten den tijd harer afzondering van de vloed haars bloeds vloeien zal, of wanneer zij vloeien zal boven hare afzondering, zal zij al de dagen van de vloed harer onreinheid onrein zijn, gelijk in de dagen harer afzondering*. Bij deze bloedvloeiende vrouw kwam geen moment meer dat het stopte, zodat er geen moment kon aanbreken dat er een reinigingsoffer kon plaatsvinden, waardoor zij weer rein verklaard kon worden. Het was bij deze vrouw zo dat ze al de dagen, vanaf het moment dat ze ziek werd, onrein was, omdat ze elke dag bloed verloor. Twaalf jaren lang.

Dat betekende heel veel voor haar, want ze moest zich afzonderen van de mensen, net als melaatse mensen. Dat betekende dat ook deze vrouw niet meer naar de tempel mocht. Ze mocht ook niet in de synagoge komen. En volgens de rabbijnse wetgeving mocht ze zelfs niet meer bij haar man en kinderen wonen, als ze die gehad zou hebben. Deze vrouw werd met heel haar

ellende, met heel haar ziekte, een buitengesloten vrouw. Eenzaam en verschoven. Een neergedrukt mensenkind. Dat maakte deze ziekte voor haar nog erger.

Maar er komt nog iets bij. Als we heel nauwkeurig de Schrift lezen – en dat moeten we altijd doen – komen wij erachter dat deze vrouw niet alleen gebukt ging onder haar lichamelijke ellende, maar dat ze in deze beproevingsweg bij de oorzaak van deze ziekte terechtgekomen is. En wat is dat? Haar zonden en haar schuld voor God. Want als zij straks inderdaad de genezende kracht van de Heere Jezus mag ervaren, gaat de Heere het wonder dat Hij aan haar gedaan heeft met Zijn eigen woord bevestigen. Dat kunnen we in het Lukasevangelie niet zo duidelijk opmaken, maar wel uit het Markusevangelie. Dan gaat Hij eerst tegen die vrouw zeggen wat er met haar ziel gebeurd is: *Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede*. En als zij dat bevestigd heeft, gaat Hij verklaren wat er aan haar lichaam gebeurd is: *Gij zijt genezen van deze uw kwaal*.

Uit deze woorden kunnen wij dus opmaken dat deze vrouw in deze beproevingsweg zondares voor God geworden is. Dat was geen lippentaal voor haar, maar de ervaring van haar hart. Hoe is ze daarachter gekomen? Door de wetten van Mozes, door die onreinverklaring die haar toestand voor God openbaar maakte. Door haar zonden stond ze buiten Gods gemeenschap. Door haar zonden hoorde ze niet bij het volk van God. En weet u, dat ging die vrouw geloven. Dat werkte de Heilige Geest door het Woord wat op dat moment voor die vrouw bekend was, namelijk de wetten van Mozes. Door dat geloof in haar ziel werd ze daadwerkelijk een zondares voor God.

Kent u dat ook? Dat u God gaat toestemmen in datgene wat Hij u laat zien vanuit het Woord, vanuit Zijn wet? Dat u werkelijk oprecht gaat belijden, niet alleen met uw mond, maar echt met uw hart: *O God, ik ben een zondaar. Ik ben onrein. Ik sterf een gestadige dood. Ik ben des doods schuldig*. Wat zie je dan dikwijls gebeuren als de Heere deze lessen gaat geven aan een mensenkind dat ontdekt wordt aan zijn zonden? Die de scheiding tussen God en zijn ziel voelt, maar toch zo graag God weer tot zijn deel wil krijgen en liefde tot God gaat krijgen? Dat hij het zelf gaat proberen op te knappen. Want het zit zo in de mens – geef het nou maar toe – om het zelf te doen, om er zelf alles aan te doen om zalig te worden, om verlost te worden.

Moet u eens bij deze vrouw kijken. Ze heeft er alles voor over. Al haar geld heeft ze eraan overgegeven om genezen te worden. Heel haar leeftocht. Je zou kunnen zeggen: er stond niets meer op haar bankrekening. Alles opgemaakt, uitgegeven aan medicijnen, aan doktersbezoeken, aan behandelingen. En het resultaat is: het werd steeds erger met deze vrouw. Ik lees in vers 43: *Welke al haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd had, en van niemand had kunnen genezen worden*.

Is dat ook niet de ervaring van een mensenkind dat ontdekt wordt aan zijn zonden en ongerechtigheden, maar voor wie de Persoon en het werk van Christus nog zo in de nevelen gehuld ligt? Dat je het misschien hier zoekt of daar zoekt. Dat je het bij een kind van God zoekt, in je tranen, in je Bijbellezen, in je kerkgang, in je gebedsleven. Als je dan onder de prediking zit en je hoort soms vanuit de prediking wat er in je hart omgaat, kan je wel eens van vreugde opspringen: je bent er toch geen vreemde van. Misschien ga je daarmee wel verder en ga je heimelijk daar je zaligheid op bouwen. Maar wat een wonder als de Heere het gaat afbreken. Want er is geen zwaardere godsdienst dan als je het zelf moet doen. Er is nergens een zwaardere godsdienst te vinden dan als je zelf verlossingswegen gaat zoeken om van je ellende verlost te worden.

Maar wat een wonder als de Heere het zelf gaat bewerken en als de Heilige Geest je daarin gaat ontdekken. Weet u wat de Heilige Geest gaat doen in het leven van degene die zalig wordt? Dan citeer ik Paulus maar uit de Galatenbrief: Hij gaat je leren door de wet aan de wet te sterven. Door die wet op je hart te binden ga je juist sterven, want je kan die wet niet houden. Je kan niets voor

elkaar krijgen om jezelf te verlossen. Jawel, dat is een pijnlijke les, want je wil zo graag wat vasthouden. Wij mensen geven het niet zo makkelijk uit handen. Maar in het geloofsleven moet het geleerd worden: om overal doorheen te zakken, niets meer van jezelf over te houden, niets meer te kunnen, niets meer te zijn, en het echt te gaan geloven: *Ik kan het niet meer. En ik heb het niet meer.*

Zo lag het bij deze vrouw. Ze ging het geloven aan haar kant: totaal afgesneden. Totdat – o heerlijk woordje, heerlijk moment, zalig moment – zij van Jezus hoorde. Hoe dat gebeurd is? Ik zou het niet weten. Wat ik wel weet: zij woont in Kapernaüm. En als ik Schrift met Schrift ga vergelijken, dan weet ik dat Jezus in Kapernaüm heel veel geweest is, heel veel gepredikt heeft, vele wonderen gedaan heeft. Hij zei zelfs: *Kapernaüm, gij zijt tot den hemel toe verhoogd.* Hij spreekt over Zijn krachten die in Kapernaüm geschied waren. Zou de Heere dat niet hebben willen gebruiken om deze vrouw van Hem te doen horen? Want het geloof is altijd nog uit het gehoor, en het gehoor door het gepredikte Woord van God. Dat geldt niet alleen de woorden van Zijn wet, die Hij gebruikt om een mens aan het einde van de wet te brengen, maar dat geldt ook voor de woorden van het Evangelie.

Ook tot deze vrouw, juist toen ze in die doodlopende weg gekomen was, ging ze van Jezus horen. Dit van Jezus horen was niet zomaar een horen met haar lichamelijke oren, maar het was een horen met de oren van het geloof. Want dat blijkt uit wat erop volgt. Wat ging deze vrouw horen? Wat ging deze vrouw in haar nood en ellende geloven? Zij ging geloven dat Jezus bij machte was om haar te verlossen. Waar niets en niemand haar meer helpen kon, bleef er Eén over. Dat was Hij, Wiens Naam is Jezus, want *Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.*

Datgene wat ze hoorde van Hem, van Zijn almacht, van Zijn machthebbende woorden, van Zijn almachtige daden, dat werkte geloof in haar ziel: geloof in de almacht van Christus. En het geloof in Zijn almacht bracht haar in beweging. Het gelovig horen bracht haar tot een geloofsdaad. De plaats waar zij moest zijn, misschien wel ergens buiten Kapernaüm, dat weet ik niet, als een onreine vrouw heeft ze op een bepaald moment verlaten. Ze kon niet meer op afstand blijven. Toen zij hoorde dat Jezus in Kapernaüm was, werd ze getrokken. En doordat ze getrokken werd, ging ze vluchten tot Christus. Dat was het toevlucht nemende geloof dat de Heilige Geest in haar hart werkte.

Let erop, gemeente, dat toevlucht nemende geloof van deze vrouw was een heel sterk geloof. Soms bekruipt mij weleens het gevoel dat als mensen spreken over een toevlucht nemend geloof, ze denken dat het nog maar een heel zwak geloof is van een bekommerde ziel. Nou, een bekommerde zondaar leert ook de toevlucht nemen tot Christus, maar vergis u niet: een toevlucht nemend geloof kan zeer sterk zijn. Want wat zegt ze, als ze weg gaat van de plaats waar ze zat, als ze vanuit de nood gedreven wordt door Christus? *Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.* Spreekt dat niet van een groot geloof? *Ik zal gezond worden, indien ik maar Zijn klederen mag aanraken.*

Nee, ze vlucht niet meer naar een of andere arts. Er is er maar Eén voor haar overgebleven: Jezus, de Zaligmaker. En de Heilige Geest werkte het in haar ziel: Deze is het, Deze alleen. Dat wekt in haar hart het geloof: *Hem moet ik hebben. Bij Hem moet ik zijn. Tot Hem wil ik vluchten.* Dat was geloof, als vrucht van het horen van Jezus. Want het geloof, zo zei ik net, is uit het gehoor.

Weet u wat er in de ziel van deze vrouw al gebeurde? En misschien mag dat vanmiddag eens tot onderwijs zijn voor die mensen die zo worstelen met het kennen van Christus en het komen tot Christus, het geloven in Christus. Weet u wat er in het hart van deze vrouw gebeurde toen ze die plek verliet om tot Christus te vluchten? Toen heeft ze in haar ziel Christus reeds aangenomen. Ze

heeft Hem zodanig aangenomen met datgene wat ze van Hem gehoord heeft. Ze heeft Hem in de ziel aangenomen als een almachtige Zaligmaker. Want als ze dat niet had gedaan, was ze niet gevlucht tot Hem. Het geloof begint hier in de ziel. Haar geloofsleven in Christus begon niet op dat moment dat ze Hem aanraakte, maar dat begon al eerder in haar ziel. Anders was ze nooit tot Hem gevlucht. Het is dat geloof in Hem dat haar tot Hem deed gaan.

Zo kwam ze aan Zijn voeten terecht. O ja, ze had alles tegen. Volgens de wet van Mozes mocht ze niet eens onder de mensen komen. En wat een mensen waren er niet rondom Jezus! De schare drong om Hem heen, maar dwars door die schare kwam ze aan Zijn voeten, van achteren, en raakte de zoom van Zijn kleed aan. Ja, zo kwam ze, jazeker, door het geloof. Maar reken erop dat dat ook gepaard ging met strijd. Tegen hoop op hoop is zij gekomen. Ze kwam net als die melaatse man: *Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen.*

O ja, datgene wat ze gehoord had, dat was zeker voor haar: *Hij alleen kan mij redden. Hij is almachtig, Hij weet raad met mijn toestand.* Daar twijfelde ze geen moment aan. *Ik zal gezond worden*, zo sprak ze in haar ziel. Maar zou deze sterke Zaligmaker mij toelaten Hem aan te raken? Daar twijfelde ze over. Dat blijkt uit het woordje *indien*: *Indien ik mag.* Zou het mogen, Heere? O, ik geloof in Uw almacht. U alleen kunt het. En ik wil het doen in de weg van een gelovige aanraking. Maar zou ik het mogen doen?

Hier hebt u nou weer zo'n arme zondaar, die Jezus vrij mag laten, maar niet los kan laten. Door de nood gedreven, door de ellende gedreven en tegelijkertijd door datgene wat ze van Jezus hoorde, kwam ze. Dat was nou een geloofsgang. Want in haar ziel leefde de zekerheid: *Hij alleen kan mij verlossen.* Nee, daarmee kon ze op dat moment nog niet zeggen dat ze verlost was. Dat was ze nog niet. Het bloed vloeide nog. Maar ze geloofde wel dat ze bij Jezus moest zijn om naar lichaam en ziel gered te worden. Dat geloof werkte de Heilige Geest door het Evangelie in haar. O, mag u dat ook kennen? Dat ware geloof wat altijd door Woord en Geest wordt gewerkt.

Dat zal niet zonder vrucht zijn, gemeente. Want dat werkt altijd geloofswerkzaamheden, werkzaamheden met datgene wat je vanuit het Woord gehoord hebt over Hem Die zalig kan maken. En die werkzaamheden leiden tot een vluchten tot Hem, tot een aanraken van Christus. Dan zal door het geloof ervaren worden dat er genezende kracht van Hem uitgaat. En dat gaan we in onze tweede gedachte overdenken.

2. Ervaren door een gelovige aanraking

Kijk, daar komt ze. Heel veel mensen staan om de Heere Jezus heen. Voorzichtig, zonder te veel op te willen vallen, komt ze van achteren steeds dichterbij tussen de mensen, totdat ze bij Jezus is om Zijn kleed aan te raken. En het ware geloof weet wat ze doet. In de andere Evangeliën kunnen we lezen dat zij gezegd heeft in haar hart: *Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.* Maar wat heeft ze eigenlijk precies aangeraakt?

Nou, zegt Gods Woord, *de zoom van Zijn kleed*. Wat is dat, de zoom van Jezus' kleed? Wel, de Heere Jezus droeg over Zijn gewone kleding een opperkleed. Wat was dat? Dat was een groot vierkant kleed. Dat kon als een lap om je schouders gedragen worden, maar in het midden van het vierkante kleed was ook wel een opening gemaakt, zodat je het over je hoofd kon trekken, zodat je dat kleed als het ware over je schouders naar beneden kon laten hangen. Dat kleed droegen alle Joodse mannen vanaf het moment dat ze zoon der wet geworden waren. Wij kunnen dat voorschrift vinden in Numeri 15.

Aan de punten van dat vierkante kleed, zo heeft de Heere God bevolen in Numeri 15, moesten draadjes gemaakt worden. Je zou kunnen zeggen: franjes. En dan mocht je niet zelf uitkiezen welke franjes je daaraan zou bevestigen, maar helemaal in overeenstemming met wat de Heere bevolen had. Het moesten vier franjes zijn, aan elke hoek één, bestaande uit witte draadjes en te midden van die witte draadjes een hemelsblauwe draad. Die hemelsblauwe kleur kwam veel voor in de eredienst van het Oude Testament en symboliseerde de heiligheid van de Heere.

Zo'n kleed, zo'n vierkant kleed waarbij de punten naar beneden hingen met die kwastjes eraan, noemde men een *siziet*. En het is dat kleed wat hier bedoeld wordt met *de zoom van Zijn kleed*. Dus wat heeft deze vrouw daadwerkelijk aangeraakt? Zij heeft een van die kwastjes aangeraakt met die witte draden en die ene hemelsblauwe draad. Want dat kleed droeg de Heere Jezus, zoals alle jongens en mannen van het bondsvolk Israël deze kleding droegen.

Wat sprak de Heere Jezus hiermee uit? Wat spraken al die mannen en jongens daarmee uit? *Ik behoor God toe. Ik ben door God apart gezet. Ik ben door God geheiligd en met dit kleed wil ik mij onderscheiden van alle andere volkeren rondom het verbondsvolk van God.* Gemeente, daar heeft de Heere Jezus ook onder gebogen. Ook dit aspect van Gods wet heeft de Heere Jezus gehoorzaamd. De Heere Jezus trok niet zomaar aan wat Hij zelf wilde als Zoon des mensen. Hij kleetde zich niet als een Egyptenaar of als een Syriër, maar Hij kleetde zich zoals het bondsvolk Israël zich kleetde. Zodat als je die mensen zag gaan, je aan hun kleding kon zien: Hé, dat is geen Egyptenaar, dat is geen Amalekiet, dat is geen Kanaäniet, dat is geen Syriër, dat is een Israëliet.

Zie je wel dat kleding ertoe doet? Het is altijd weer zo gewaagd om het woordje 'kleding' in een preek te gebruiken, vind ik zelf. Ik stel me maar kwetsbaar op. Je wordt gauw weggezet van: ja, dat is zo wettisch. Is de Heere Jezus hier wettisch dan? Nee toch? Hij kleetde zich in onderscheid van de wereld. Hij kleetde zich als het grote voorbeeld voor Zijn kerk. Hij droeg een *siziet* en iedereen kon aan Hem zien: Die hoort bij Israël, Die hoort bij het volk van God, Jezus ook.

Bent u in uw kleding ook gelijkvormig aan Christus? Daar gaat het over hier, hoor. Heeft niets met wetticisme te maken, echt niet. Maar onderscheiden wij ons van de wereld? Ik werd toch wel een beetje beschaamd toen we de afgelopen dagen in Oostenrijk waren. Buiten ons park was een appartementencomplex en daar zaten veel mensen van het Joodse volk. Je kon het zien. Natuurlijk hoef je niet in vol ornaat te lopen, ook in je dagelijkse leven niet. Joden denken dat dat moet, maar je kon wel zien: Hé, dat is er een van het Joodse volk. En op het park zelf zaten een aantal moslims. Kon je ook aan hen zien. Kunnen ze aan ons, reformatorische christenen, zien dat wij bij Christus horen? Toen je liep op het strand, toen je fietste door de bossen, toen je een berg beklom, toen je in je tuin was, kan de wereld zien: Hé, die is niet van de wereld? Was je in je kleding gelijkvormig aan de wereld of aan die lieve Zaligmaker? Mag Hij ook zo als Koning in je leven regeren?

Nee, dan hoef je niet helemaal uit te stippelen hoe je je moet kleden, maar het gaat om het onderscheiden van de wereld. Christus droeg een *siziet* en daarmee openbaarde Hij: *Ik hoor bij dat volk Israël en niet bij die omliggende volken. Ik hoor niet bij de wereld.* Kan dat ook van ons gezegd worden? Als je voor je kledingkast staat, kun je dan bidden: *Maak mij Uw beeld gelijk?* Kun je in je kledingkeuze zeggen: *Hierin ben ik Christus gelijkvormig?* Het is helemaal niet wettisch, het is evangelisch, want Christus deed het ook.

Ja, met dat Christus deze *siziet* droeg, met die kwastjes waar ook dat blauwe draadje in zat, wilde Hij ook heilig zijn. En elke dag als de Heere die *siziet* 's morgens over Zich heen deed, kwamen die franjes naar Hem toe en sprak dat draadje, met name dat blauwe draadje, van de heiligheid van Zijn Vader, van de heilige eisen van Zijn Vader en van de gehoorzaamheid die Hij zou doen op aarde, om te lijden, om te sterven, om de wet van God volmaakt te vervullen.

Kijk, en daar komt die vrouw, in haar nood en ellende, met haar hemelhoge schuld voor God, met de dood voor ogen, van achteren tot Jezus en ze raakt een van die kwastjes van Zijn mantel aan. Ze raakt ook dat hemelsblauwe draadje aan, dat sprak van de eisen van Gods recht, en daar op die plaats bukte deze vrouw en raakte het kwastje aan. Ze deed het. Het was geloof. Zwijgend boog ze voor God en als er niets zou gebeuren, was God recht in al Zijn weg en werk. En nochtans leeft het in haar hart, vanwege datgene wat ze van Jezus gehoord had: *Hij kan mij verlossen*.

Is ze in dat geloof beschaamd geworden? Neen, gemeente, want op datzelfde moment dat ze de zoom van Zijn kleed aanraakte, gebeurde het: *Terstond stelpde de vloed haars bloeds*. Het bloedvloeien hield direct op. Ze was genezen van het dodelijke kwaal. Ze werd in de daadwerkelijkheid verlost van die slopende ziekte. Ze ervaaarde de genezende kracht van de Heere Jezus Christus.

O, hoe kon dat toch gebeuren? Ze raakte de Heere Jezus aan. Ze raakte de Zoon van God aan. Ze raakte de Verlosser en Middelaar aan, Die naar de aarde gezonden was door Zijn Vader om gehoorzaam te zijn tot de dood, ja, de dood des kruises. Hij was gezonden om alle smarten en krankheden op Zich te nemen. Hij is gekomen om Zich onrein te laten maken, ook door deze onreine zondares. Hij liet Zich aanraken door haar, om in die weg Zich over te geven aan Zijn Vader, alsof Hij de grootste onreine zondaar was. Zo heeft Christus Zich laten verbrijzelen. Zo heeft Christus Zich laten verwonden. En uit heel Zijn lichaam stroomde het bloed, tot de laatste druppel toe.

Weet je het nog, de preken over de bloedstortingen van de Heere Jezus? Hoe Hij gegeteld werd, hoe die doornenkroon op Zijn hoofd werd gezet, hoe Zijn handen en voeten werden doorboord en hoe die soldaten een speer in Zijn zijde staken. O, heb je het gezien? Die bloedende Christus aan het kruis, die bloedgevende Man van smarten, Die in plaats van zulke onreine, doodschuldige mensen, kinderen, deze weg wilde gaan. Die zo wilde sterven, Die zo de straf wilde dragen, Die zo de schuld wilde betalen.

O, wat een wonder! Nu is er vergeving, altijd bij U geweest. Want zonder bloedstorting is er geen vergeving. Maar nu heeft Christus Zijn bloed gegeven. Daarom gaat er een genezende kracht van Hem uit tot zondaren die in hun zonden en ellenden zich tot Hem ter genezing wenden. Want het is en blijft toch altijd weer dat diepe, troostvolle Evangelie: *Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden*.

Kijk, daarom werd deze vrouw verlost van haar kwaal, van haar plaag. O, wat een wonder als je zo mag leren vluchten tot Christus. Dat je ook niet vreemd bent van die gebedsworstelingen aan Zijn voeten. Je hebt nergens recht op. Je mag Hem vrij laten, maar je kan Hem niet loslaten. Dat je zo als een uitziende zondaar, als een dorstende zondaar naar Gods huis mag komen om van Hem te horen, aan Zijn voeten terecht te mogen komen.

Het kan soms zo goed zijn in Gods huis, dat onder de prediking, waarin Christus wordt uitgesteld, werkelijk kracht van Hem uitgaat. Dat je er iets van ervaart in je hart. Dat de Heere een goed werk in je ziel begonnen is, en dat Hij het zal voleinden tot de dag van Christus. Dat het van binnen werkelijk een sterk geloof mag worden: *Het is niet alleen voor anderen, maar ook voor mij*. Als je ruimte ziet in het bloed van Christus. Als je ruimte krijgt in je gebedsleven waarin je de toevlucht neemt tot de Heere Jezus Christus. En dat je je nood en je ellende bij Hem kwijt mag raken. En je bemerken mag dat Hij op je neerziet, dat Hij naar je luistert, dat Hij bij machte is om je te redden. Dat je ervaren mag dat Hij je inderdaad niet wegwerpt, maar dat je voor Hem buigen mag. Al zou

Hij je wegwerpen, maar Hij doet het niet. Om zo in Zijn nabijheid te mogen verkeren, Zijn liefde te ervaren, Zijn kracht te ervaren, en dan zo weer naar huis te gaan.

Maar als dat nou eens het enige is wat je in het geloof ervaren mag, en je zou zo weer naar huis gaan, je zou zo weer je weg vervolgen door de woestijn van dit leven, dan zou het zomaar kunnen gebeuren – en misschien herken je het wel – dat er aanvechtingen komen. Dat er later vertwijfelingen komen. Dat er een aanklacht in je hart geworpen wordt: *Denk je echt dat dit van de Heere is? Heb je niet zomaar je wat toegeëigend? Heb je niet iets gestolen? Is dit echt wel het werk van de Heere geweest? Was het niet een beetje gevoel van binnen?* Kijk, die gevaren kunnen er zijn. En die gevaren lagen er, denk ik, ook voor deze vrouw.

Kijk eens hoe lief de Heere Jezus is, hoe goed Hij is voor Zijn kerk. Hij gaat dat voorkomen. Hij wil haar niet naar huis sturen zonder nog eens een extra bevestiging te geven van Zijn eigen werk in haar hart en leven. Daarom kijkt Hij om Zich heen en stelt Hij die vraag: *Wie is het, die Mij heeft aangeraakt?* En met deze vraag roept Hij deze vrouw, die de kracht van Hem ervaren heeft, tot Zich. Waarom? Om het nog eens te bevestigen, zei ik. Zodat die vrouw straks naar huis gaat en het zingt in haar hart: *Nou heb ik het zelf uit Zijn mond gehoord.*

3. Bevestigt door Zijn eigen woord

Ja, er is een groot wonder in het leven van deze vrouw gebeurd. Twee personen hebben wat ervaren: die vrouw en Jezus. Van die vrouw wordt gezegd, op het moment dat ze Hem aanraakte: *Terstond stelpde de vloed haars bloeds.* En van de Heere Jezus wordt gezegd dat er kracht van Hem uitgegaan is. Kijk eens wat de Heere Jezus dan doet. Hij gaat door met Zijn werk in deze vrouw. Hij wist heel goed wat deze vrouw op dit moment nog nodig had voor haar geestelijke leven. Hij ging licht geven over datgene wat Hij in haar gewerkt had. Maar ja, dan moet ze wel tevoorschijn komen. En vandaar die vraag: *Wie heeft Mij aangeraakt?*

De discipelen vinden dat een hele vreemde vraag. Er staat in vers 45 een werkwoord: *miszaken*. Zij miszaakten dat Jezus deze vraag stelde. Dat woordje betekent zoiets als: ze verloochenden het. Ze zeiden: *Ja, Meester, hoe kan dat nou? Kijk eens hoeveel mensen om U heen. Denkt U nou echt dat te midden van al die mensen iemand is die U heel bewust heeft aangeraakt? Ze verdringen U. Natuurlijk is daar niemand die dat bewust gedaan heeft. Misschien per ongeluk, maar niet bewust. Meester, de scharen drukken en verdringen U; en zegt Gij: Wie is het, die Mij aangeraakt heeft?*

Maar tegenover dat miszaken, dat ontkennen bij de discipelen, had Jezus wel bekend, wel ervaren dat een vrouw Hem aangeraakt heeft. En Hij weet ook heel goed wie. Daarom zegt Hij het met grote nadruk: *Ik. Ja, Ik heb bekend, Ik heb ervaren dat een vrouw Mij aangeraakt heeft.* En die vrouw die Hem aangeraakt heeft, kent Hij al van eeuwigheid. Want het is een gegevene van de Vader. In Markus 5:32 staat: *En Hij zag rondom, om haar te zien, die dat gedaan had.* Heel specifiek zochten de ogen van Christus die ene vrouw die de toevlucht tot Hem genomen had.

Ik stel mij zo voor dat de Heere Jezus het best luid en duidelijk heeft gezegd: *Wie is het, die Mij heeft aangeraakt?* En toen bleef Hij rondkijken. En Zijn ogen zochten die vrouw. En toen Hij haar zag, bleef Hij haar aankijken. Misschien heeft Hij het nog wel herhaald toen Hij haar aankeek: *Wie heeft Mij aangeraakt?* Alsof Hij tegen die vrouw dan zegt: *Ik weet het wel, dat was jij.*

Als de vrouw dat bemerkt, dan komt ze tot Jezus terug. Is het u ook opgevallen hoe deze vrouw terugkomt? Komt ze al jubelend en huppelend tot de Heere Jezus als verlost? Nou, dat lees ik niet in de Schrift. *De vrouw nu, ziende dat zij niet verborgen was, kwam bevende, en voor Hem*

nedervallende. Ze viel bevend op de grond, met haar gezicht op de grond. Hoe is dat nou mogelijk? Een vrouw waar het geloof zo duidelijk naar voren kwam. Een zondares die met een sterk geloof tot Jezus vluchtte. Een vrouw die beleefd heeft dat ze genezen werd. Hoe kan zo'n verlostte vrouw nou nog bevend tevoorschijn komen? Dat kan toch niet? Ze is toch een gelovige vrouw? Dan vrees je toch niet meer? Hoe kan dat nou dat ze naar al die rijkdommen en weldaden als een bevende zondares aan Zijn voeten valt?

Weet u wat dat was bij deze vrouw? Ze had in die vraag van Jezus twee dingen gehoord en geloofd: Jezus weet alle dingen van mij, want Hij is God. En het tweede wat zij ervaarde is: God is heilig, en Die heb ik aangeraakt. En al weet ze van de genezende kracht, al is het bloedvloeien gestopt, ze is nog niet officieel rein verklaard door de priester. Feitelijk leeft ze nog in de afzondering. Als een onreine heeft zij een reine Jezus aangeraakt, Die haar nu bij Zich roept. O, wat gaat er nu toch gebeuren? Zoiets moet er in haar hart geweest zijn. Nu moet ze gaan verklaren aan Jezus waarom ze gekomen is, want ze heeft nog niets tegen Hem gezegd. Nu moet ze gaan uitleggen waarom ze Hem aangeraakt heeft. En dat maakt haar bevende. Met datgene wat er gebeurd is, voelt ze opnieuw: *Ik lig hier niet voor zomaar iemand, maar voor de Zoon van God.*

Ze voelt opeens weer iets van die heiligheid van de Heere. Dat blijkt ook uit haar aanbidding, dat ze op de grond valt, het teken van aanbidding. Zo valt ze voor deze grote Jezus neer. Toen werd ze zo klein, zo ootmoedig, maar tegelijkertijd met grote gedachten van Hem. Ze zonk in aanbidding neer. En toen ging ze spreken. Toen ging zij heel haar hart uitstorten. *Zij verklaarde Hem voor al het volk, om wat oorzaak zij Hem aangeraakt had, en hoe zij terstond genezen was.* Niets durfde ze meer achter te houden voor Zijn alwetendheid en Zijn heiligheid.

Zal ze niet ook eerlijk met smart beleden hebben dat ze de Heere Jezus voor het laatst gehouden heeft? Zal ze niet ootmoedig beleden hebben: *Heere, ik heb het hier gezocht, ik heb het daar gezocht, maar ik zocht het elke keer op een verkeerde plaats?* Maar weet u wat ze nog meer deed, toen ze daar aan de voeten van de Heere Jezus lag en heel haar hart heeft uitgestort? Ze begon niet te vertellen wat zij allemaal gedaan heeft. Ja, wel te belijden dat ze verkeerd gedaan heeft, dat geloof ik wel, maar ze begon voornamelijk te zeggen wat Hij gedaan heeft in haar leven, wat Hij gedaan heeft in haar ellende.

En toen ze dat alles beleden had, stond ze toen op en ging ze weg? Nee, ze blijft liggen, liggen aan Jezus' voeten. Ze wilde niet meer in de stilte bij Hem vandaan gaan. Waarom niet? Ze wachtte op Zijn onfeilbaar woord. Ze wachtte nu dat Hij tot haar ging spreken. Misschien heeft ze het wel gezegd met de dichter van Psalm 35: *Zeg het tot mijn ziel: Ik ben uw heil alleen.*

Ja, zo kan het zijn in het geloofsleven. Niet alles wat de Heere werkt in het geloofsleven is altijd direct helder. Er kunnen soms wel eens van die dingen zijn in het geestelijke leven, van die genade die de Heere werkt, waar je aanvankelijk niet zo goed raad mee weet. En dan blijft er maar één ding over: dat je weer aan Zijn voeten terecht mag komen, met het gebed: *Heere, geef er eens licht over wat er nou geweest is in mijn hart en in mijn leven. Heere, kom er nog eens op terug. Heere, wilt U het zegel er eens opzetten, zodat ik nog eens zeker mag weten en een bevestiging van U mag krijgen hoe het nu ligt tussen U en mijn hart. Ja, Heere, zet mij als een zegel op Uw hart.*

Echt, gemeente, dan zal de Heere er niet achter blijven. Dan zal Hij gaan spreken. Dan zal Hij gaan spreken namens Zijn Vader. En dan weet Hij precies wat Hij kan zeggen en wat Hij mag zeggen tegen zo'n mens die uitzielt naar zo'n bevestigend woord. Want Hij heeft het toch uitgeroepen op Golgotha: *Het is volbracht.* En het is juist op grond van dat werk wat Hij gedaan heeft, op grond van dat offer, dat Hij die bevestiging kan geven aan een arme zondaar, dat zijn zonden vergeven

zijn. En dat de Heilige Geest zoveel geloof wil geven, dat ook die rijkdom aangenomen mag worden.

Zo gaat de Heere Zijn werk bevestigen in het leven van deze vrouw, om nog meer zekerheid des geloofs te geven, om standvastiger te kunnen blijven in de aanvechtingen: *Dochter, wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.* En dan moet je bedenken, gemeente, dat zegt de Heere Jezus als Zoon van de Vader. Dat zegt Hij namens Zijn Vader. Zijn Vader, Die ook de Vader van deze vrouw geworden is. Want Hij noemt haar toch *dochter*. Zij is een dochter in Sion. Zij heeft een plaatsje gekregen in het huisgezin van God de Vader. Al haar zonden zijn weggenomen. Er lag niets meer tussen God en haar ziel.

En als dat geloofd wordt, als dat geloof in de ziel gewerkt wordt door het spreken van de Heere zelf, dan blijft er maar één ding in je ziel over: vrede. Vrede met God. Vrede door recht. Vrede door het bloed des kruises. Dat, dat was de vrucht van die gelovige aanraking van Christus. Dat werd bevestigd door Christus zelf. En dat werd geloofd en toegeëigend door dat ware, zaligmakende geloof.

Ziet u wel hoe onmisbaar dat zaligmakende geloof is? En dat is nog te verkrijgen. Zonder geloof komt een zondaar voor eeuwig om. Zonder geloof is het onmogelijk God te behagen. O, kom dan toch. Worstel dan aan de genadetroon van God om dit grote wonder: *Heere, geef mij dit geloof. Heere, vermeerder in mij dit geloof. Ja, kom met Uw bevestiging in mijn leven. Spreek tot mijn ziel, zodat ik het kan zeggen: Ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord.*

Amen.